

L A I V A S

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 33 Rūgp.-Aug. 15 d 1922 Metai II

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusci metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

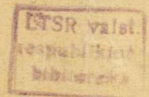
DRAUGAS PUBLISHING COMPANY.

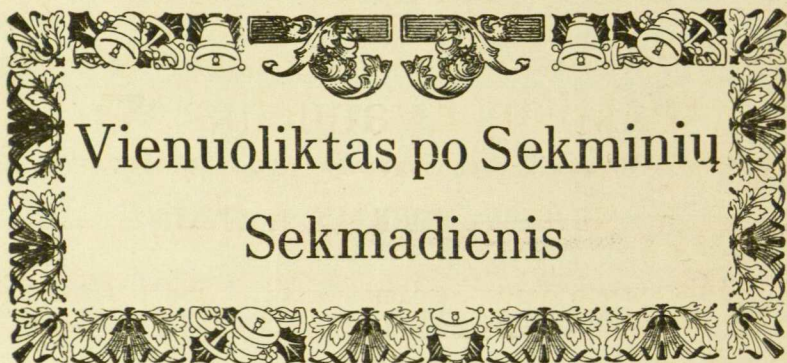
2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės priplauką. Kad laimingai priplauktume, turime būti Krstaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kurį vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų “Laivas” plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

Vienuoliktas po Sekminių Sekmadienis

❀ Mišių Lekcija ❀

IŠ ŠV. POVILO PIRMOJO LAIŠKO.
KORINTIEČIAMS 15, 1-10.

Broliai: Duodu jums žinoti Evangeliją, kurią skelbiau jums, kurią ir priėmėte, kurioje ir esate, per kurią ir išgrynąmą gaunate; kokiū budu skelbiau jums, jei atmenate, jei ne dovanai įtikėjote. Nes jums pirmiausiai perdaviau, ką ir pats buvau gavęs, kad Kristus numirė už mus nuodėmes sulig Šv. Rašto, ir kad tapo palaidotas, ir kad trečią dieną kėlėsi sulig Šv. Rašto, ir kad pasirodė Kefai ir po to vienuolikai. Paskui Jį matė daugiau negu penki šimtai brolių drauge, iš kurių daugelis tebėra iki dabar, bet kairie užmigo. Paskui Jį matė Jokubas, paskui visi apaštalai: paskiausiai už visus lyg išsibarstėliui pasirodė ir man. Nes aš esmi mažiausias apaštalas, kuris nėsmi vertas apaštalu vadintis, nes esu persekiojęs Dievo Bažnyčią. Dievo malone esmi kuomi esmi ir Jo malonė manyje nebuvo tuščia.

Mišių Evangelija

SULIG ŠV. MORKAUS 7, 31-37

Anuo metu Jezus išeidamas iš Tyro ribų per Sidoną atėjo pas Galilėjo marias į vidų Dekapolio ribų. Ir atvedė pas Jį kurčią ir neb'li ir meldė Jo, kad uždėtų ant jo ranką. Ir pagriebęs jį nuo minios nuošaliai įdėjo savo pirštus jam į ausis ir nusispjovęs palytėjo jo liežuvį ir pažiūrėjęs į dangų atsідuso ir tarė jam: Ephpheta, tat yra atsidaryk. Ir susyk atsідarė jo ausys ir atsirišo jo liežuvio raištis ir kalbėjo gerai. Ir liepė jiems, kad niekam nesakytų. Bet juo jiems draudė, tuo labiau plačiau skelbė ir dar dabiaus stebėjosi sakydami: Viską gerai padarė: ir kurtiems davė girdėti ir nebiliams kalbėti.

DIEVAS IR TVARKA.

Tvarka yra geras liudytojas. Ji labai daug ir teisingų dalykų pasako.

Štai įeini į žmogaus namus. Visur matai tvarką. Stalai, kedės, drabužiai, indai, knygos ir kiti visoki daiktai savo vietose. Negana to, visi tie daiktai lagi ir gražiai išdėstyti, ne bet kaip. Ypač paveikslai ir paveikslėliai ant sienų, taip tvarkiai iškabinėti, kad akį pagauna.

Visa tai matant, noroms nenoroms. mąstai, kad tie visi daiktai neatsistojo taip tinkamai savo vietose patįs, panašiai ir paveikslai neužsikabinėjo ant sienų vėjo papustį.

L A I V A S

Tuojaus numanai, kad tai padarė ranka, valdoma grožės perimto proto.

Paimk, kad nori, gražią lietuvišką juostą; pažiurėk į tuos tvarkiai supintus įvairių spalvų siulus, į tas išmegstas gėles, langelius ir vinges. Ar drys kas pasakyti, kad tas tvarkus suderinimas pasidarė pats, be protingo asmens, gerai nusimanančio spalvų tvarką, kad atsirastų grožė.

Neatsiras niekas, kas nepripažintų, kad ta tvarka yra padaryta protingos esybės.

Paimkime dabar pasvarstyti tvarką, kurią matome visoje gamtoje ir kiekviename gamtoje esančiame daikte.

Patirk, koks puikus sutvarkymas paukščio sudėjimo, kad jis galėtų lengvai lekioti. Žmonės, sekdami suderinimą paukščio organizme priėjo prie aeroplanų išradymo.

Patirinėk žolelę, medelį, gėlę. Kokią puikią svarką rasi kiekviename tame augalėlyje.

O pažiurėk į milijonus žvaigždžių, vaikščiojančių padangėse. Visos jos lekia su baisiausiu greitumu ir nei viena jų neišsprusta iš savo bėgių, neiviena neužkliudo kitos. Kokia tai nesuprantama tvarka. O kas ją padarė? Kas nors, tik ne žmogiškas protas ir jėga. Žmogiškas protas daug tvarkingų dalykų padaro, bet tik sau prieinamoje srityje. Gi gamta yra virš žmogaus proto, ji nuo jo neprigulminga; ir jos tvarka negali būti žmogaus padaras. O vienok tvarka yra. Tvarka namuose liudija, kad juose yra tvarki, protinga šeimininkė, tai tvarka gamtoje liudija, kad joje yra tvarkus, protingas Šeimininkas. O Jo vardas — Dievas.

Tvarka gamtoje apskatinėja Dievo buvimą. [Taigi tik aklas, kuris nemato tos tvarkos, gali kalbėti, kad nėra Dievo.

[Tikinčių, kad nėra Dievo, nesirastų, jei visi norėtų mąstyti ir visuomet tiesą sakyti. Yra priežasčių, del kurių nenori kaip kas tikėti į Dievą. Tokis ima meluoti sau ir kitiems, kad Dievo nėra. Bemeluodamas įtiki į savo melus, kaip į tikrą teisybę.

Kitas del ko nors ima kalbėti daug apie bedievybę ir galutinai įtiki į ją.

Kas atsako vietą Dievui savo prote ir širdyje, tą Dievas apleidžia. Toks lieka be Dievo šiame ir busiančiame gyvenime.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas.

Ar teisybė, kad Trejybė, vadinama Traicė $3 \times 1 = 1$ arba $1 \times 3 = 1$, yra pripažinta Niceiskame Susirinkime 325 metuose?

J. B.

Atsakymas.

Neteisybė.

Dievas vienas trijuose asmenyse arba Šv. Trejybė aiškiausiais žodžiais buvo Jėzaus Kristaus apreikšta. Kada kas įtikėjo Jezui Kristui, nuo tada prapiziņo ir vieną svarbiausių tikėjimo tiesų, tai Šv. Trejybę.

Ir Krikšto sakramentą Jezus Kristus liepė teikti Šv. Trejybės vardan. [Taigi Šv. Trejybę išpažino prieš Niceiską vyskupų Susirinkimą, per jį ir po jo iki mūsų dienų ir taip bus iki žmonių giminės pabaigos.

Tiesa, Niceiskame Susirinkime buvo labai daug kalbama apie Šv. Trejybės paslaptį, kaip ją teisingai suprasti, o

nebuvo kalbos apie jos pripažinimą, nes tai buvo jau Jezaus Kristaus apreikšta. Gi Katalikų Bažnyčia viską priėmė, ką tik Jezus apreiskė. Ji nesvarsto, ar pripažinti, ar nepripažinti jei tik žino, kad tai Jezaus apreikšta, o ne žmonių išgalvota.

Tuomi ji skiriasi nuo protestonų ir kitų klaidatikių, kurie iš Jezaus apreikšto mokslo pripažįsta tik tai, kas jiems patinka, o atmėta, kas nepatinka.

Šv. Trejybės paslaptis yra žmogaus protui nesuprantama. Todėl jos aiškinime žmonės daug klaidų ėmė daryti. Bažnyčia pamačiusi tas klaidas, tuojaus jas parodė. Sykiu su tuo nurodė, kaip ištikrųjų reikia tą paslaptį suprasti ir tikėti. Taip buvo ir per Niceišką Susirinkimą.

Netikintieji norėdami parodyti, kad tikėjimas į Šv. Trejybę yra priešingas protui, griebiasi matematikos. Girdi, jei tris padaugysi ant vieno, tai turi būti trys, arba jei vieną daugysi tris kartus, tai vis turi būti trys ($3 \times 1 = 1$, $1 \times 3 = 1$). O Šv. Trejybėje yra priešingai. Ar imsi tris asmenis, tai vis vienas Dievas, ar imsi vieną Dievą, tai turi tris asmenis.

Bet paėmus nekuriuos palyginimus ir pačių sutvertų daiktų, tai galima juose rasti didelį panašumą su Šv. Trejybės paslaptimi.

Paimkime, daleiskim, vandens. Galime jį paskirstyti į tris lašus. Kiekvienas trijų lašų yra tikras tas pats vanduo ir sykiu yra to paties vandens trimis lašais. Ar daugysi tris lašus ant vieno, bus tas pats vanduo, ar jį į tris lašus, vis tas pats vanduo.

Uždegk kambaryje tris elektrines lempas, gausi vieną šviesą. Ir čia visos trys lempos sudaro vieną šviesą ir

kiekviena lempa skyrium sudaro vieną šviesą.

Žinoma, tie palyginimai yra materialiai. Jie negali pilnai ir aiškiausiai išreikšti dvasinės paslapties. Bet jie aiškiai rodo, kad tikėjimas į Šv. Trejybę, nesipriešina žmogaus protui, o tik yra virš jo jėgų. Jis negali jos pilnai suprasti. Lygiai kaip praščiokas žmogus nesupranta mokslavirio, bet priima jo mokslą tikėjimu.

Klausimas.

Kodel nevienodai yra rašomas skaitlius katalikų pasaulyje? Anglų spauda paduoda 300,000,000, o lietuvių spauda paduoda tik 265,500,000. Kurios pusėje tiesa? Y.

Atsakymas.

Tiesa gali būti ir vienoje ir antroje pusėje. Skaitlius priguli nuo to, kokių metų statistikos skaitlius pavartotas. Lietuvių spauda galėjo pavartoti senesnę skaitlių, gi anglų spauda, sugriebus kur nors vėlesnių žinių, naujesnę statistiką padavė didesnę. Ir labai galimas daiktas, kad katalikų skaitlius žymiai pašokęs, nes yra labai daug atsivertimų pagonų šalyse, o da beveik daugiau protestonų, ypač Amerikoje ir Anglijoje. Galutinai, pilną, tikrą statistiką sunku ir padaryti. Katalikai išsisklaidę po visą pasaulį, labai skaitlingi, tat skirtumai skailiuje bus visuomet.

KOKIE BUVO PAGONYS PIRMŪJŲ KRIKŠČIONIŲ LAIKAIS.

Nedoras yra ir dabar pasaulis; visi tai stipriai jaučiame ir aiškiai matome. Blogi yra ir šandie žmonės, nors tiek jau metų veikia jų tarpe šventoji Kristaus Bažnyčia, kur

toki galinga, nes paties Dievo palaikoma, nes pats Dievas per ją veikia. Taigi, jeigu nun pasaulis yra vis dar nedoras, tai koks jis turėjo būti, kada dar nebuvo jame Kristaus Bažnyčios, kada dar Kristus nebuvo žemėn nužengęs!

Labai įdomu kiekvienam katalikui žinoti, koks buvo tas laukas, kuriame prisiejo jaunai bažnyčiai darbuotis; tuokart žmogus gali suprasti, koks sunkus turėjo būti bažnyčios darbas! Tiesiog stebuklo reikėjo, kad tas supuvusysis senasis pasaulis atgimtų, atsinaujintų. Ir tas stebuklas įvyko: mokslo vyrai mums gali papasakoti, jog pirmųjų amžių krikščionys buvo labai dori, labai kilūs. Mat, koki gailia Kristaus mokslo, koki galia bažnyčios!

(Taigi išžiūrėkim, kokią bažnyčia turėjo medžiagą, iš kurios reikėjo padaryti *geri krikščionys*.)

Beveik visą šviesesniąjį pasaulį anais laikais buvo užkariavusi geležinė Rymo valstybė. Nelyginant koks dideliausias voras, Rymas buvo ištiesęs savo valdžios nseutraukomą vortinklį po plačiausias žemes ir sugavęs laikė savo vergijoje daug mažesnių ir didesnių tautų, kurias naudojo, kaip įmanydamas. Tikras voras. Čiulpė iš tautų-muselių syvus. Ir žiurėk: sėdi savo tinklo vidury toks nutukęs, riebus, žiaurus ir baisus.

Tečiau tas Rymas, nors ištikrųjų nedoras ir biaurus, iš viršaus žmonių akims buvo labai gražus; buvo turtingas. Turtai plaukė į jį, turbūt, iš viso pasaulio. Miestas baltavo ir marguliavo marmoriniais puikiausiais rumais, šventinyčiomis, stovydomis. Turtuoliai puošėsi brangiais akmenimis ir auksu, tinginiavo, maudėsi visokiose gerybėse ir linksmybėse. Į Rymą buvo panašus labiau ar mažiau ir kiti miestai.

Šalip nedaugelio turtuolių, kurie gyveno, kaip kokie dievukai, buvo didžiausios minios praščiokų, paskendusiu tirstose tamsybėse ir aštriame varge; praščiokų, kuriuos galin-gieji beveik gyvuliais skaitė.

Visame pasaulyje buvo užtvinus margaspalvė, įvairi pa-gonystė. Žmonės garbino, kaip Dievą, dangų, saulę, mėne-sį, ugnį, perkunią, vandenį, medžius, gyvulius, savo padirb-tus stabukus ir tt. Žodžiu sakant, viską, tik ne tikrąjį Die-vą!

Taigi lengva suprasti, koks tas tikėjimas, arba tie tikė-jimai buvo! Žinia, šviesuomenė negalėjo tikėti tokių nesą-monių: patylomis, o kur galima atvirai, juokavo sau iš sa-vo dievukų, o laikės tikėjimo įsakų, tik kaip tuščių apeigų, kurios reikia atlikti, jeigu valstybės įstatai to reikalauja. Tamsioji liaudis, žinoma, savotiškai tikėjo į savo dievukus, bet jos tikėjimas buvo vien biauriausi burtai, prietarai, ža-vėjimai. Nors ir bijodami savo dievų keršto, praščiokai te-čiaus dažnai sugebėdavo, kaip ir nebetikintieji ponai, išjuok-ti savo garbinamuosius.

Rymiečių valstybėje žmogus buvo nustojęs savo žmo-giškos vertės; jis buvo pilna ir visiška valstybės nuosavybė, valstybės vergas, jis buvo vien ratelis didelėje mašinoje, ne kitkas. Valstybė buvo viskas; valstybė buvo aukščiausias žmonių tikslas; ką jau besakyti apie žmogų, kad ir pati ti-kyba buvo skaitoma vien valstybės priemone. Ciesorius tai buvo dievukas. Mirusius, o net ir gyvus garbindavo, kaip dievus; ciesorių stabukai daugiau budavo laikomi ddes-nėjepararboje, negu kitų dievaičių. Dieviška garbė budavo teikiama net ir moterims iš ciesorių giminės, net ir labai paleistuvingoms; ką jau bevakyti apie paleistuvingus, nedo-rėlius, nieko nevretus ciesorius! Jie buvo dievai ir gana.

Koks tikėjimas, toks ir tikintysis. Pagonių dievukai, pagal padavimų, buvę dažnai labai nedori. Žinia, dievukai — jiems viskas leista. Taigi jie ir svetimoteriavę, ir paleistuvavę, ir vogę, ir kits kito nekentę, kits kitam pavydėję, keršiję, ir apgaudinėję kits kitą, ir ko nedarę! Ką bedarys žmonės! ir jie stengėsi neatsilikti nuo dievų. Todėl ir buvo užliejusios pasaulį didžiausios ir bauriausios nedorybės. Žmogus užmušti buvo tai paprastas daiktas. Kerštas, neapykanta — kasdienis apsireiškimas. Žmogaus kraujas budavo praliejamas net kai-kurių tikybų apeigoje. Žmogaus kraujas budavo liejamas cirkuose, kur mušdavosi tarp savęs taip vadinamieji gladiatoriai arba žmonės turėdavo kauties su miškiniais žvėrimis, o žiurėtojai pasigėrėdami veizėdavo, kaip miršta žmogus, kaip liejas jo kraujas, kaip jis kenčia! Koki tat turėjo išsidirbti kietširdys'ė! Kaip tatau žmonės nebrangino žmogaus gyvybės! Ir savo gyvybės nebranginta: labai buvo paplitusi savižudybė.

Moteriškė buvo labai pažeminta; ji buvo tartum vien žaislas vyrui. Moterystės visai negerbta; šeimyna suiro. Vyras su moterimi dažnai persiskirdavo ir jungdavosi kiton moterystėn. Suprantama, koks begalėjo buti vaikų padėjimas, koks jų auklėjimas! Užtat dažnai tėveliai pamedavo vaikus kitiems. Vaikų auklėtojais poniškiosiose šeimynose budavo dažnai vergai, o šių dorybė buvo labai-labai žema.

Žodis apie vergus. Jų buvo daugybė. Jie buvo visiškai ponų nuosavybė, kaip koks arklys ar šuva. Ponai galėdavo juos mušti, darbais varginti, parduoti, dovanoti, net užmušti: kas už vergą užstos?! Buvo skaitomi, kaip sakėme, tiesiog gyvuliais. Užtat ar galėjo buti jų tarpe dory-

bė? Ir buvo jie tikri gyvulėliai. Su vergėmis ponai darė, ką tinkami.

Taigi ar stebėsimės, kad paleistuvystės purvo tiesiog marių marės buvo užliejusios žemę. Paleistuvystės namų buvo įsteigta netik vyrams, ir moterims. Paleistuvystės nesisarmatyta viešai: nepadorūs budavo reginiai teatruose; nepadorių stovyklų pilna visur, net šventinyčiose; kai-kurių tikybų kurios-nekurius apeigos buvo nepadorios, tiesiog paleistuvingos; paleistuvystė turėjo savo globėjas — dieves, kurias žmonės garbindavo.

Aš tepapasakojau tik šį bei tą. Bet ir iš to jau galima suprasti, koki supuvusi buvo visuomenė Rymo valstybėje. O kaip jau sakėmė, ta valstybė buvo labai didelė. Ir toje tatau valstybėje turėjo darbuoties Kristaus bažnyčia, turėjo tuos puvėsius, bedugnius puvėsius pašalinti, žmones išgydyti, atnaujinti ir padaryti iš jų dorus krikščionis. Tas uždavinys galėjo išrodyti tiesiog neįveikiamas. Taip, be Dievo pagalbos butų buvęs neįveikiamas. Bet Dievas pats veikė per savo bažnyčią, ir bažnyčia padarė stebuklą, didžiausią stebuklą: paveikė pagonybę, pašalino daugybę puvėsių, atgaivino merdėjančią žmonią — ir atnaujino žemės veidą.

X.

VOGTAS RAŽANČIUS.

Saulėlė linksmai švietė. Ramus, pilnas pavasario kvapnių vėjalis, šiureno medžių lapus ir jauną, žalią žolelę. Gegužės mėnuo buvo pilname savo gražume. Taip ir ėmė linkas svajoti apie prarastąjį Rojų.

Gamtos gyvumas užkrėtė viską gyvumu. Kaimai ir miestai puošėsi žalumais, rodos lenktyniuodami. Štai Pie-

tų miestas Ričmondas visas žydi pavasario gražumu.

Darbščių vyrų, linksmų moterų ir vikrių lyg paukštelių vaikučių pilnos gatvės. Visų veidai nušvitę sykiu su pavasario šviesiu, be debesėlio dangumi.

Prie vienos šoninių gatvių stovi nedidelė katalikų bažnyčia. Saulei leidžianties da jos durys buvo plačiai adaros. Praeiviai nuo gatvės galėjo matyti jos altorius, puikiai išpuoštus kvepiančiomis gėlėmis. Jų buvo du žymiausių. Viename stovėjo iš rinktinio marmuro padirbta Marijos Panos vainikuota stovyta. Virš Jos galvos buvo elektros apšviečiamos žvaigždės.

Rožių kvapai, pripildę bažnyčią, siekė net gatvę. Jie maloniai užgavo praeinančios jaunos mergaitės jausmus. Ji žvilgterėjo vidun ir, smalsumo stumiama, įėjo. Ji niekuomet da nebuvo buvusi katalikų bažnyčioje.

Susyk jai prisiminė visi baisūs dalykai, kokių ji buvo girdėjusi nuo mažų dienų apie "Rymo Katalikus." Ją paėmė baimė. Ji įsmuko į suolą arti durų, manydama tuojaus išsprukti laukan. jei tik pajus kokią nors pavojų.

Bažnyčioje tuo laiku buvo nedaug žmonių. Ir tie esantieji taip rimtai ir giliai buvo paskendę savo pamaldume, kad niekas mažiausios dėmės nekreipė į įėjusią mergaitę.

Ji atsikvėpė ramiau ir linksmiau, ir pradėjo klausyti, kas kalbama, nes ji išgirdo, kad visi susirinkusieji protarpiais kartoja kokius tai žodžius. Po valandėlės, apsižiūrėjęs ji suprato, kad jie atsakinėja į vieno klupojančio prieš Dievo Motinos stovylą.

Veltui buvo visos jos pastangos išgirsti visus žodžius, kokius girdėjo nuolat kartojant. Tik šiuos ji nugirdo:

"Šventoji Marija, Dievo Motina—!"

Šie žodžiai jai skambėjo ausyse, kuomet kiti nyko ne-

pagaunami. Nejučiomis ji pati sau ėmė kartoti: “Šventoji Marija, Dievo Motina-”

Staiga ji pastebėjo sutrukusį ražančių, gulintį ant sėdynės. Iš smalsumo ji jį pasiėmė ir įsidėjo kišenėn. Pamačius žmonių sujudimą ji umai pakilo ir spruko į gatvę, pasilinksminusi pati iš savo drąsos, kad įėjo į “Popiežišką” bažnyčią, nesutikdama jokio pasipriešinimo arba užkabavimo. Jai galvoje jau sukosi padaryti visą istoriją iš to savo prietikio ir pasidalinti tuo su savo draugais ir draugėmis.

Ji panašiai ir padarė tą pat vakarą. Pasisakė aplankiuisi katalikų bažnyčią ir mačius tokias ir tokias scenas. Daugelis jai nenorėjo tikėti. Tuomet ji išsitraukė sutrukusį ražančių ir parodė visiems. Tą, kaip jie vadino “burtus tamsių katalikų,” tai yra ražančių leido per rankas, jį tyrinėdami ir darydami visokius paaiškinimus.

Susirinkusieji išsiskirstė. Mergaitė, pasiėmus atgal savo ražančių, nuėjo į savo kambarį gultų. Ji metė ražančių ant stalelio ir su mintimi, kad ji gali melsties prie Dievo be tų burtų, atsiklaupė sukalbėti savo vakarines maldas. Bet keista! Ji jų neatsimena! Jai neateina kiti žodžiai, kaip tik

“Šventoji Marija, Dievo Motina!”

Daugelį kartų ji bandė pradėti išnaujo, bet vis tas pats. Jos atmintis buvo tuščia. Išskyrus žodžius “Šventoji Marija, Dievo Motina,” kitų nerado.

Nuvargus, nusiminus ir net nusigandus ji turėjo ap-
leisti savo maldas.

“Tas senas katalikiškas niekas užkerėjo mane,” suriko ji piktai ir krito į lovą. Bet ji negalėjo užmigti. Ji vartėsi nuo šono ant šono, užsidėjo pagalvį sau ant galvos, bandė nieką nemąstyti. Bet tie žodžiai, bažnyčioje girdėti, vis

patįs kartojasi.

Iš ryto ji atsikėlė visa susinervavusi, mieguista, mintįs jos buvo įtemptos. Ji bandė pildyti savo priedermes, bet ir tuomet tie žodžiai “Šventoji Marija, Dievo Motina” neapleido jos.

Pusiau ligonis ji laukė vakaro. Tada su baime ir didžiu slaptinumu ji paėmė sutrukusį ražančių į kišenę ir nuėjo vėl į katalikų bažnyčią. Ji buvo pasirįžusi tenai atsi-kratyti nuo to ražančiaus.

Jau ji bažnyčioje — nei vieno žmogaus joje nėra. Skubiai ji įėjo į suolą, kuriame buvo radusi ražančių ir jį ten numetė. Palengvėjo jai širdyje. Ji jau norėjo išeiti, bet jos akys apsistojo ant Dievo Motinos stovylos. Jos veidas buvo nekaltas ir gražus, jos rankos ramiai sudėtos ant krutinės.

Nejučiomis mergaitei iš lupų praspruko žodžiai: “Šventoji Marija, Dievo Motina!” Toje valandoje Dievo malonė palietė jos širdį. Prietarų lukštai nukrito nuo jos akių. Ji jau tikėjo! Dievo Motina buvo jai tikrenybė. Kristaus Bažnyčia buvo jai ramybės uola. Jos siela buvo beskęstanti Dievo malonėje. Dievo Motina ją vedė prie dieviškosios Jos Sunaus širdies. Ji pasiliko gera katalikė. Gyveno ir mirė kaipo tikras dievotumo ir uolumo pavyzdis.

O, palaimintoji Dievo Motina! Tavo meilė yra rojaus grožybės dalis. Tekrinta nors spindulėlis ant Jievos vaikų, nepažįstančių (Tavęs, kad Tavę rastų ir radę mylėtų, o Šventoji Marija, Dievo Motina!”

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

(Tąsa)

Ant rytojaus šv. Patriarka, visados klausantis Viešpaties įsakymų iškeliavo Ryman trijų brolių draugystėje, kurie buvo stebuklo liudininkais: Petro iš Katanijos, Bernardo Kvintavalle ir Anislo iš Rieto. Paėmė su savimi šešias stebuklingas rožes, tris baltas ir tris raudonas švenčiausios Trejybės garbei. Atsistojęs prieš popiežių Laterano rumuose, apsakė stebuklingą regėjimą ir parodė savo rožes, Dievo žodžių tiesos parodymui. Honorijus veizėdamas į tuos žiedus taip gražius, šviežius ir kvepiančius (o tai buvo viduryje žiemos), o dar labiaus stebėdamasis iš Pranciškaus šventumo, maloniai išklausė ir suteikė atlaidus pagal jo prašymą. Paskyrė didiems atlaidams dieną rugpiučio (August) antrą ir įsakė vyskupams Asyžiaus, Perudzijos, Todos, Polignaui, Nocero, Spoleto ir Gubijo, idant juos iškilmingai apskelbtų šv. Petro Pančių dienoje ir pašvęstų Švenč. Marijos Anioliškos koplyčią. Paskirtoje dienoje septyni vyskupai ir šv. Pranciškus išėjo ant augštos vietos, prirengtos prie bažnyčios durų. Žmonių didžios minios, dvasioje susitelkusios, apstojo tą vietą. Pranciškus, pasakęs apie didžias malones, kurias apturėjo, išviniojo lakštą ir perskaitė: “Noriu jus čia visus nuvesti į rojų. Apskelbiu jums visuotinius atlaidus, kuriuos apturėjau iš Dievo gerybės ir paties popiežiaus lupų. Visi čio šitoj vietoj, kas metai ir ant visados, kurie nuodėmes išpažinę ir kunigo išrišimą apturėję, įgysite visišką atleidimą bausmės, priklausančios jums už nusidėjimus. Aš geidžiu, kad tas būtų per visą savaite, bet negalėjau to gauti.”

Išgirde tą žodį “Ant visados,” vyskupai sujudo ir su-

sitarė, kad sumažinti augščiau minėtus atlaidus iki dešimties metų. Don Gvido pradėjo pirmas kalbėti, bet ištarė "ant visados." Tas pats įvyko su šešiais vyskupais. Išpažindami tuomet aiškiai Dinevo valią tame sutiko su Praneiškaus noru. Ištikimi liudininkai Petras iš Katanijos, brolis Leonas ir patricijus Petras Zelpano iš Asyžiaus patvirtino to atsitikimo tikrumą. Broliai Oddo de Akrasparta ir Marinas liudija taip pat, kad tai girdėjo iš brolio Mas-seu lūpų.

Ant rytojaus rugpiučio 2 dieną septyni vyskupai pašventė mažą koplyčią Švenč. Marijos Anioliškos. Tokia yra tų garbingų Pareinkulios atlaidų istorija, o žmonių giminės juos pavadino: "Didžiu Asyžiaus Atleidimu."

.. ŠVENTO KRYŽIAUS VIENUOLIJA INDIJOJE. ....

Ketverge, liepos 20 d., šių metų į Švento Kryžiaus Vienuoliją įstojo 41 nauji nariai: 33 seminaristai ir 8 broliai. Pabaigę novicijatą jie liko priimti į Vienuoliją. Seminaristai yra siunčiami į Notre Dame Universitetą arba į Romą teologijos mokintis, broliai į High Schools ir Kolegijas. Tarpe naujų vienuolių yra 5 chicagiečiai, iš kurių veinas lietuvis J. Stankus.

